

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.II.20.006/2026/6/I.

A felperes: Felperes1

(cím3)

A felperes képviselője: dr. Madarassy Tamás ügyvéd

(cím9)

Az alperes: Alperes1

(cím1.)

Az alperes képviselője: Grafl Ügyvédi Iroda

(cím10,

ügyintéző: dr. Grafl Fülöp Gyöngyi ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék

G.20.162/2025/15.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes 16. szám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 1.181.100,- (egymillió-egyszáznyolcvanegyezer-egyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes főtevékenysége közúti áruszállítás, ügyvezetői Személy1 és Személy2; az alperes főtevékenysége egyéb szállítás kiegészítő szolgáltatás, egyéb tevékenysége közúti áruszállítás és rakománykezelés, ügyvezetője Személy3.

[2] A felperes a Cég1 Kft.gal (a továbbiakban: Cég1 Kft.) 2023. november 10-én kötött fuvarozási szerződés szerint köteles volt a Felrakóhely1 szám alatti országli felrakóhelyről 2023. november 14-én a meghatározott árut felvenni, majd azt a megbízó székhelyére 2023. november 15-ére leszállítani, a teljesítéshez pedig jogosult volt alvállalkozót igénybe venni.

[3] A felperes ugyanezen a napon megbízta az alperest nettó 1.000 Euro fuvardíj ellenében a fuvar lebonyolításával. Eszerint az alperes nyergesvontató, ponyvás járműszerelvénnyel (rendszámlú vontató és rendszám2 vontatmány) a Felrakóhely1 szám alatti székhelyén 2023. november 14-én 14 óra 30 perc körüli időben volt köteles megjelenni, és az árut a felrakást követően a Cég1 Kft. Telephely2 cím szám alatti telephelyre 2023. november 15-én 14 óráig vagy reggel 11 óra 15 percre leszállítani.

[4] A fuvarmegbízás elválaszthatatlan részét képezte a felperes angol nyelvű általános szerződési feltétele (ÁSZF), melynek 4. pontja szerint a be- és kirakodási helyekről, valamint a jármű paramétereiről az érkezés előtt egy nappal kértek tájékoztatást. Az ÁSZF 21. pontja szerint, ha a fuvarozó késik a szállítással vagy nem teljesíti azt, 200 euro kötbért kell fizetnie. Az ÁSZF 22. pontja értelmében a megrendelőnek haladéktalanul értesülnie kell a fuvarozótól a szállítás során felmerülő minden olyan problémáról, mely akadályozza a szállítás teljes körű teljesítését. Ha ezt a fuvarozó elmulasztja, akkor 50 euro kötbért kell fizetnie. A szerződésben nem szereplő kérdésekben pedig a magyar Ptk., az 1971. évi 3. törvényerejű rendelettel kihirdetett a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben 1956. május 19-én kelt Egyezmény (CMR Egyezmény), és az Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) előírásait kell követni, miként azt az ÁSZF 25. pontja rögzíti.

[5] Az ÁSZF 3. pontja szerint előzetes értesítés nélkül szigorúan tilos a fuvarozónak alvállalkozót alkalmaznia, és/vagy az árut más járműre átrakodnia. Ennek megszegése esetén a megrendelőnek jogában áll a szállítási díjat 100 euroval csökkenteni, és ha bármely kár keletkezik, azt a fuvarozóra átkerhelni.

[6] A felperes alkalmazottja, Személy5 az 19683 számú, magyar nyelvű alvállalkozói fuvarmegbízást az angol nyelvű ÁSZF-fel együtt e-mailben küldte meg az alperes alkalmazásában álló, az angol nyelvet beszélő Személy4 szállítmányozási ügyintézőnek.

[7] A megbízás, valamint az ÁSZF pdf formátumú csatolmányként, és külön linken is elérhető volt az alperes számára, az ÁSZF a felperes honlapján is megtekinthető. A vállalatirányítási rendszerben a felek korábbi kapcsolata miatt az alperes adatokkal együtt rögzítésre került és mivel az alperes anyavállalatának székhelye ország2ban található, a rendszer automatikusan az angol nyelvű ÁSZF-et generálta, és küldte meg az alperesnek.

[8] Az alperes 2023. november 10-én a felperesnek megküldött e-mailben a megbízást és az ÁSZF-et konkrétan elfogadta, és külön úgy nyilatkozott, hogy azt elolvasta. Még a megbízási szerződés megküldését megelőzően Személy4 e-mailben elküldte a felperesnek az áru felvételére jogosult járművek rendszámát (rendszám1, rendszám2), ezért a megbízási szerződésben már ezeket rögzítették.

[9] A felperes 2023. november 10-én e-mailben elküldte az alperes által megadott, a fuvarozási tevékenység végrehajtására jogosult gépjárművek rendszámát a Cég1 Kft.-nek. 2023. november 14-én a fuvarozás megkezdésekor az áru felvételére azonban nem ezek a rendszámú gépjárművek érkeztek meg a felrakóhelyre, hanem az rendszám3 és rendszám4 ország3 rendszámú járműszerelvénnyel, amely a megbízásban szereplő, 33 raklapon lévő lakk, festék, diszperzit anyagot felvette, és azt ismeretlen helyre szállította.

[10] Erre azt követően került sor, hogy az alperes a fuvar internetes fuvarbörzén meghirdette, hogy azt alvállalkozónak kiadhassa, és a fuvarra az e-mailben jelentkező Cég2 ország4 céget választotta ki. Mivel már korábban is szerződött ezzel a céggel, az e-mail-re válaszolva elküldte neki a fuvarmegbízást 2023. november 13-án. Utóbb azonban kiderült, hogy nem a Cég2 hivatalos e-mail címére küldte meg a fuvarmegbízást, hanem egy másik, arra megtévesztően hasonló e-mail címre. Az alperes későbbi telefonos megkeresésére a Cég2 cég közölte, hogy nem tudott a megbízásról és a rakodásról, mint ahogy a szállításról sem, és nem is jelentkezett a munkára.

[11] Miután 2023. november 16-án a címzett közölte, hogy az áru nem érkezett meg, az alperes a felrakónál is jelezte, hogy nem az általuk leadott rendszámokkal jelentek meg a gépjárművek, melyet a felrakó személyzet nem ellenőrzött.

[12] Az alperes 2023. november 17-én rendőrségi feljelentést tett a fentiek miatt, s közölte, hogy a szállítmány összértéke 42.000 Euro (kb. 16.000.000 forint) volt, ami a cég3 cég kára, de a fuvar megghiúsulása miatt az alperesnek is kára keletkezett, mert kb. 1.000 euro fuvardíjtól esett. Az alperes a rendőrségi iratokhoz csatolta az angol nyelvű e-mail váltásokat, a rakodási listát, és az áru értékét igazoló okiratokat.

[13] Az alperes a felperest sem előzetesen, sem utólag nem értesítette arról, hogy a megbízás teljesítéséhez alvállalkozót vett igénybe, ahhoz engedélyt a felperestől nem kért,

továbbá azt sem jelezte, hogy nem az eredeti fuvarmegbízásban szereplő rendszámú gépjárművek fognak megjelenni a felrakás helyszínén.

[14] A teljesítés elmaradása miatt a Cég1 Kft. fizetési meghagyás kibocsátását kérte a felperessel szemben 49.817,21 euro kártérítés és ennek 2023. november 17-étől járó késedelmi kamata iránt, továbbá felszámított ezen felül 3.248 Euro ügyvédi munkadíjat és 300.000 forint eljárási díjat. A fizetési meghagyás ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett, majd a végrehajtást közjegyzői közjegyző a 31019/Ü/70249/2024/2. számú végrehajtható okirattal rendelte el. Ezt követően végrehajtótól végrehajtói irodájához került a végrehajtási eljárás, mely során a felperes összesen 24.788.030 forintot fizetett meg a végrehajtást kérőnek, melyből a főkövetelés 19.516.390 forint, a kamat 1.545.095 forint, az elrendelési költség 1.883.752 forint, a végrehajtási költség 1.453.173 forint volt.

[15] A peres felek közötti évekre visszamenő üzleti kapcsolat során 2023-2024. években összesen húsz esetben az alperes bízta meg a felperest fuvarozási tevékenység végrehajtásával. A megbízási szerződés angol és német nyelven készült, az általános szerződési feltételeket német, angol vagy magyar nyelven küldték meg a felperesnek. A megbízási szerződés és az ÁSZF szintén e-mailben pdf csatolmányként került megküldésre a felperesnek, aki hasonló módszerrel fogadta azt el. Az alperesi ÁSZF 4. pontja azt tartalmazza, hogy a fuvar harmadik személynek továbbadása kizárólag az alperes hozzájárulásával történhet, fuvarbörzének és fuvarközvetítőnek továbbadás nem megengedett. Amennyiben a szállítmány harmadik személy részére kerül tovább adásra, kizárólag a megbízott feladata annak biztosítása, hogy a megbízásban meghatározott valamennyi kikötést a harmadik személy is teljesítse. Az alperesi ÁSZF 3. pontja úgy rendelkezik, hogy a szállítási megbízás, annak visszaigazolása nélkül is, annak kézhezvételétől számított egy óra elteltével kötelező érvényű, a megbízott által módosított szerződési elemeket tartalmazó írásbeli visszaigazolás érvénytelen. Az alperesi ÁSZF azonnali értesítési kötelezettséget kért a felperestől, amennyiben a fuvarlevélben szereplő adatok eltérnek a szállítási megbízástól, vagy a szokásos folyamatoktól bármilyen eltérés történik.

[16] Az alperes részére megküldött ÁSZF-et a felperes általánosan használja, abban a nemzetközi áru fuvarozásban alkalmazott, általánostól eltérő feltétel nem szerepelt. A felperesi ÁSZF a CMR szabályaival összhangban van, és az alvállalkozó igénybevétele, valamint a megbízási szerződés és ÁSZF elfogadására vonatkozó szabályokat az alperesi ÁSZF-fel azonosan szabályozza.

[17] A felperes keresetében 24.788.030 forint fuvarozási szerződésből eredő kár és kötbér megfizetésére, és ezen összeg után 2024. május 7. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:62. §, 6: 257. §, 6:258. §, 6:259. §, 6:142. §, 6:143. §, 6:144. §, 6:146. §, 6:239. §, 6:240. §, 6:271. §, 6:522. § és 6:526. § szabályait jelölte meg, valamint hivatkozott az 1971. évi 3. törvényerejű rendelet (CMR Egyezmény) 3., 17., 18., 20., 23., 29. és 31. cikkeire. Álláspontja szerint a Ptk. és CMR Egyezmény szabályai egymást kiegészítik, a felek közötti jogviszony nemzetközi fuvarozási ügylet, melynek körében az általa felhívott jogszabályokat kell alkalmazni a CMR Egyezményben foglalt eltérésekkel.

[18] Állította, hogy a felek között létrejött fuvarszerződésnek részévé vált saját ÁSZF-je, annak 3. pontja pedig tiltotta, hogy előzetes értesítés nélkül az alperes alvállalkozót alkalmazzon. Ezt a szerződéses kötelezettségét az alperes felróhatóan megszegte, ezen felül az alvállalkozó kiválasztásakor sem járt el kellő körültekintéssel és gondossággal. Az alperes az általa jogosulatlanul igénybe vett alvállalkozóért pedig úgy felel, mintha maga járt volna el.

[19] Előadta, hogy a Cég1 Kft. részére e-mailben elküldte az alperes által megadott rendszámokat; arról azonban nem volt tudomása, hogy milyen okból és hogyan került sor arra, hogy eltérő rendszámú gépjárműnek adták ki az árut, mint ahogy arról sem, hogy az alperes a fuvar teljesítését szerződésszegő módon továbbadta egy alvállalkozónak.

[20] Annak az ügy szempontjából nincs jelentősége, hogy a cég3 nem észlelte, hogy a megjelent jármű rendszáma nem egyezik a felperes által elküldött rendszámmal, mert az áruért az alperes, mint fuvarozó felelősséggel tartozott felé. Az alperes érdekkörébe esik az, hogy téves e-mail címre küldte meg azokat a fuvarozási adatokat, mely alapján más, harmadik idegen személy azokhoz hozzájutott. Ő maga a fuvarozásban megrendelő feladóként vett részt, az árukiadáshoz nem volt köze, egyetlen kötelezettsége a díjfizetés lett volna.

[21] Álláspontja szerint a kár mértéke az az összeg, amit megfizetett a Cég1 Kft. részére, az alperes pedig nem jogosult a kár mértékének vitatására, mert a felmerült kár jogerős fizetési meghagyáson alapul, ekként ítélt dolog. Az alperes csak a Ptk. 6:142. §-ában írtak bizonyítottsága esetén lenne abban a helyzetben, hogy a szerződésszegő magatartására vonatkozó következmények alól mentesüljön. A CMR Egyezmény 17. cikke szerinti kimentése fogalmilag kizárt, mert az alperes eleve szerződésszegő módon kívánta a szerződést teljesíteni, megszegve az általa elfogadott ÁSZF 1., 2., 3., 4. és 5. pontjaiban foglaltakat.

[22] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[23] Kifogásolta, hogy a felperes a Ptk.-ra és a CMR Egyezményre is hivatkozott, és nem vezette le, miben állt szerződésellenes magatartása, mint ahogy a szerződésszegés és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggést sem.

[24] Hivatkozott a CMR Egyezmény 41. cikkére, mely szerint az egyezmény rendelkezésétől eltérni nem lehet, a felelősségi szabályokat a 17., a 18., a 23. és a 29. cikkek fogalmazzák meg. Kifogásolta, hogy a felperes nem jelölte meg azt a CMR Egyezmény szerinti cikket, ami alapján felelősségét a saját megbízójával szemben elismerte, vagy ha nem ismerte, csak mulasztásban van, de felelőssége fennállna és amely jogalapon az alperesi felelősséget állítja.

[25] Előadta, hogy a felek magyar jog szerint bejegyzett cégek, magyarul kommunikálnak, az angol nyelvű ÁSZF nem vált a szerződés részévé, mert azt nem ismerte meg, és így nem is fogadta el.

[26] Állította, hogy a országli felrakóhely mulasztott, mert semmilyen ellenőrzést nem végzett az érkező jármű azonosítása tekintetében, pedig ő volt abban a helyzetben, hogy megakadályozzon bármiféle csalást. Ha pedig a felperes nem közölte a felrakóhellyel azt a rendszámot, mellyel az árut felveszik, akkor a felperes mulasztott és maga akadályozta meg a megbízások láncolatának megfelelő eljárást.

[27] Álláspontja szerint a Ptk. szabályait akkor lehetne alkalmazni, ha a felperes azt állítja, hogy joga volt a felelősséget saját megbízójával szemben elismerni, és joga van a felelősséget az általa állított terjedelemben reá áthárítani, míg a CMR Egyezmény alapján nem követelhető ez az összeg, mivel a felperes a megbízója elleni perről lemondott, a CMR Egyezmény szerinti felelősséget pedig nem teheti már ennek a pernek a tárgyává. Szerinte a kár nem az az összeg, melyet a felperes vagy annak megbízója állít, hanem az, amit bizonyítani tud, arra az esetre, ha felelőssége még fennállna. Ezért bizonyítandó lehet az áru értéke.

[28] Sételmezte, hogy a felperes a megbízója által kezdeményezett fizetési meghagyásos eljárásban nem terjesztett elő ellentmondást, mert ha az ügy perré alakult volna, akkor a bíróság vizsgálhatta volna mindazokat a körülményeket, melyek az abban részt vevők terhére esnek és előnyére szolgálnak, feltárhatta volna a tényállást is, ami alapján a felelősséget ítélettel állapíthatta volna meg.

[29] Az elsőfokú bíróság fellebbezett ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 24.788.030 forintot, és ezen összegnek 2024. május 7. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értékével megegyező késedelmi kamatát, továbbá 3.914.498 forint perköltséget.

[30] Érvelése szerint a jogvita eldöntésére a Ptk. 6:142. §-ának a szerződésszegésért való felelősség szabályait kellett alkalmazni, és figyelembe kellett venni a Ptk. 6:148. §-át és a Ptk. 6:144. §-át, valamint a többek között a károkozására vonatkozó 6:542. § (1) bekezdését.

[31] Megállapította, hogy az ÁSZF-et az alperes elfogadta, és az a felek szerződésének részévé vált. Kifejtette, hogy felek között nem vitásan több évre visszamenőleg fennált az üzleti kapcsolat, az alperes több fuvarmegbízást adott a felperesnek, melyek mellékletét képezte az alperes által is alkalmazott ÁSZF. Az alperesi ÁSZF a felperesi ÁSZF-fel azonos módon korlátozza alvállalkozó igénybevétele, illetve azt az alperes előzetes hozzájárulásához köti. Így a felek között ez volt a bevett gyakorlat, ezért nem volt szükséges az ÁSZF ezen pontjának külön megtárgyalására. Utalt arra is, hogy a felperesi ÁSZF a felperes honlapján szabadon hozzáférhető volt. Az ÁSZF a szerződés részévé vált azzal, hogy azt az alperes megismerte, és azt - a felperes által csatolt e-mail-lel bizonyítottan - kifejezett nyilatkozatával elfogadta. Ezzel ellentétes állítását az alperes nem bizonyította.

[32] Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperesnek azt az állítását, hogy az ÁSZF azért nem vált a szerződés részévé, mivel az angol nyelven íródott, és ügyintézője azt úgy fogadta el, hogy ahhoz nem beszélt megfelelő szinten angolul, így nem volt módja az alperesnek annak megismerésére. Hangsúlyozta, hogy az alperes által a felperesnek küldött fuvarmegbízások angol és német nyelven íródtak, az ahhoz csatolt alperesi ÁSZF pedig

szintén angol és német, esetenként magyar nyelven került megküldésre, vagyis az ügyletkötésben résztvevő alkalmazottak az adott nyelven beszélnek, azt értik is, a felek között ez volt a bevett gyakorlat. Ezen felül a nemzetközi árufuvarozásban részvétel esetén elengedhetetlen az üzletkötők és ügyintézők idegen nyelvtudása, mivel a mindenki által használt és értett nyelv az angol. Rámutatott, hogy a jelenlegi technikai fejlettségi szint mellett az idegen nyelven íródott szövegek fordítása a napi használatban általános okostelefonokkal pár percet vesz igénybe, így amennyiben az ügyintéző esetleg bizonytalan lett volna a szöveg értelmezésében, úgy elvárható lett volna tőle a szöveg ilyen módon történő ellenőrzése, vagy az ÁSZF-et magyar nyelven a felperes honlapján megtekinthette volna.

[33] A szerződésszegést az alperes elkövette azzal, hogy az ÁSZF 3. pontjában írtakkal szemben nem jelentette be a felperesnek, hogy alvállalkozót kíván igénybe venni, ahhoz a felperes jóváhagyását nem kérte, és nem is kapta meg. Az alperesnek e körben nem volt kimentési lehetősége, mert a szerződésszegést szándékos, tevőleges magatartásával idézte elő. Alvállalkozó igénybevétele nem az ellenőrzési körén kívül esett, hanem a saját döntése volt. Az alperes továbbá elmulasztotta alvállalkozója ellenőrzését, nem vizsgálta meg, hogy az valóban az a cég-e, akivel már korábban kapcsolatban állt. Mivel az árufuvarozásban is egyre nagyobb számban fordulnak elő internetes csalások, ezért elvárható lett volna tőle a partner e-mail címének alapos ellenőrzése. Az alperes a felperessel fennálló szerződéses jogviszony folytán tudomására jutott adatokat illetéktelen személynek továbbította, ezzel közrehatott a kár bekövetkezésében, amivel az alvállalkozó igénybevétele okozati összefüggésben állt.

[34] Az alperes együttműködési kötelezettségét is megszegte, mikor nem jelezte a felperesnek, hogy nem a fuvarmegbízásban szereplő rendszámú autók fognak a felrakodás helyén megjelenni. Az, hogy az áru feladója nem győződött meg a rendszámok egyezőségéről, az alperest felelőssége alól nem mentesíti.

[35] A közreműködőért való felelősség szabályai alapján az alperes alvállalkozójának károkozó magatartása a Ptk. 6:148. § (1) bekezdés alapján megalapozta az alperes kártérítési felelősségét. Mivel pedig a szerződésszegése szándékos volt, teljes kártérítéssel tartozott.

[36] Az elsőfokú bíróság a kár kiszámításánál azt a vagyoni veszteséget mérte, melyet a jogosult vagyona a szerződésszegés következtében elszenvedett.

[37] Rámutatott, hogy felelősségi kár az, amelynek megtérítésére a jogosult a kötelezett szerződésszegése miatt a vele szerződéses kapcsolatban álló további jogosultak részére köteles kontraktuális alapon. Mivel a felperes okirattal igazolta, hogy megbízójának 24.788.030 forintot megfizetett, így ez a jogosult vagyonában a szerződésszegés következtében bekövetkezett kár, nem pedig az alperesi hivatkozás szerint a termékek értéke, ezért a kár összegét az eljárásban szakértővel bizonyítani nem kellett. A felperes ezt az összeget okirattal igazoltan 2024. május 6-án megfizette, ezért az alperest 2024. május 7-étől kezdődően kötelezte késedelmi kamat fizetésére a Ptk. 6:48. §-a, és a Ptk. 6:155. §-a alapján.

[38] Az elsőfokú bíróság elutasította az alperes arra irányuló utólagos bizonyítási indítványát, hogy kötelezze a felperest azon okiratok becsatolására, melyekkel azt

bizonyítaná, hogy az ÁSZF elfogadásra került, mert a felperes az ezt igazoló e-mail váltást bizonyítékként csatolta, valamint a meghallgatott tanúk ezt szintén igazolták. Az alperes utólagos bizonyítás keretében Személy4 tanúkenti meghallgatását is indítványozta az ÁSZF elfogadásának mikéntjére vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság ezt az indítványt is elutasította, mivel Személy4 neve a felperes által csatolt okiratokban a keresetet tartalmazó irat benyújtásától kezdődően szerepelt, az ő szerepe a perben végig tisztázott volt, így az alperest e bizonyítási indítványának a perfelvétel lezárását megelőző megtételében semmi sem akadályozta, így az utólagos bizonyítás feltételei nem álltak fenn.

[39] Az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[40] Állította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályt sértett azzal, hogy a nemzetközi közúti fuvarozásra, mint az alapul szolgáló jogviszonyra nem a CMR Egyezmény előírásait alkalmazta. Hangsúlyozta, hogy kizárólag a feladó felelőssége az átvételre jelentkező jármű megrakása, továbbá, hogy a felperes saját mulasztásának – azaz annak, hogy a vele szembeni fizetési meghagyásos eljárásban nem védekezett - jogkövetkezményeit nem terhelheti tovább az alperesre.

[41] Korábbi előadásai fenntartása mellett kifejtette, hogy a közúti nemzetközi áru fuvarozás tekintetében a CMR Egyezmény 41. cikke alapján annak rendelkezései alkalmazandóak, így a felelősséget is csak az Egyezmény keretei között lehet vizsgálni.

[42] Álláspontja szerint a jelen per tárgya és az alapul szolgáló nemzetközi közúti fuvarozás két különböző jogviszony. Egyrészt a felperes és a Cég1 Kft., másrészt a felek jogviszonyáról van szó, amelyek ugyan egymásra épülnek, de mások az alanyok, más a szerződési tartalom, és más a károkozás mibenléte is; ennek vizsgálatát azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

[43] A perbeli jogvita alapjául szolgáló nemzetközi közúti áru fuvarozás az adott jogviszonynak nem tárgya, az a felperes és az ő megbízója közötti perben lett volna értékelendő. Jelen perben csak az vizsgálható, hogy mi lett volna akkor, ha a felperes az ellene kibocsátott fizetési meghagyásnak ellentmondott volna, illetve, hogy van-e jogszabályi alapja annak, hogy a felperes az ő terhére „elismerjen” egy adott kárt, majd azt vele szemben érvényesítse is.

[44] A kár érvényesíthetőségét a CMR Egyezmény 17. cikk 2. pont (a feladó vétkessége, azaz nem a megfelelő jármű megrakása), a 17. cikk 4. c) pontja (az áru felrakása), a 18. cikk (bizonyítási szabályok), és a szándékosság tekintetében a 29. cikk határozzák meg. Minden egyes körülményt, adatot, nyilatkozatot, cselekményt a CMR Egyezmény – tehát nem a Ptk. - szabályai szerint lehet csak értékelni.

[45] Állította, a kár nem azzal összefüggésben következett be, hogy az alperes nem adta meg az új rendszámot – ahogy az elsőfokú bíróság a Ptk. alapján kifejtette, - hanem azzal, hogy a felrakás nem szabályszerűen, hanem súlyosan gondatlanul ment végbe. A

felrakóhelynek/feladónak azt kellett volna vizsgálnia, hogy az a rendszámú jármű érkezett-e, amit vele közöltek, ami akár telefonon is tisztázható lett volna, és a csalás azonnal kiderült volna.

[46] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperesnek a saját megbízójával szembeni mulasztását, azaz, hogy állíthatja-e az ő felelősségét a saját mulasztása ellenére, úgy, hogy nem tett meg mindent, amit megtehetett volna.

[47] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[48] Állította, hogy a fellebbezés ellentmondásos, logikátlan, nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. §-ában írt követelménynek, a fellebbezés petituma nem vezethető le a fellebbezés indokolásából, mert az alperes egy, a per tárgyát nem képező jogviszony vizsgálatát kívánja a jelen perbe beemlíteni, amire nincs lehetősége. Kiemelte: az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy a felperes keresete jogalapjaként a CMR Egyezmény meghatározott cikkeire is hivatkozott. Fenntartotta, hogy a felek között fuvarozási szerződés jött létre a Ptk., valamint a CMR Egyezmény rendelkezései szerint, mely jogszabályok egymást kiegészítik, az alperes pedig szerződésszegése folytán a kárfelelősség alól csak akkor mentesült volna, ha magát ki tudta volna menteni.

[49] Az alperes által felhozott érvek igényének elhárítására, a kimentésre nem alkalmasak, mivel a jelen per a peres felek közötti jogviszony vizsgálatáról szól, ahol az alperes az a jogalany, amely a fuvar teljesítését elvállalta, ugyanakkor ahhoz szerződésellenesen más, harmadik személyt vett igénybe, és kára ebből keletkezett. A megbízó által vele szemben érvényesített valamennyi kár azért állt elő, mert a fuvarozási szerződés az alperes szerződésszegése folytán nem tudott teljesülni.

[50] Az, hogy a cég3 nem észlelte, vagy észlelte, hogy a felrakóhelyen megjelent jármű rendszáma nem egyezik az általa elküldött rendszámmal, nem bír relevanciával, mert az áruért az alperes, mint fuvarozó felelősséggel tartozott felé, ő maga a fuvarozásban megrendelőként/feladóként vett részt, az áru kiadásához köze nem volt; egyetlen kötelezettsége a fuvardíj kifizetése lett volna. A perben bizonyított tény az, hogy a fuvarozás jogszerűtlen, és szerződésszegő alvállalkoztatása folytán az alperes téves e-mail címre küldte meg azokat a fuvarozási adatokat, amely alapján más harmadik, idegen személy az adatokhoz hozzájutott. Az állítólagos nem megfelelő felrakásnak nincs jelentősége, mert a kereset nem a fuvarozás alatti eseményekre irányult, hanem arra a tényre, hogy az alperes szerződésszegő módon vett igénybe alvállalkozót, és a kár ebből keletkezett. Azzal bízta meg alperest, hogy az árut szállítsa el, ami az alperes szerződésszegése miatt nem történt meg.

[51] A fellebbezés alaptalan.

[52] A Pp. 370. § (1) bekezdésben írt főszabály értelmében a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)–d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[53] A másodfokú bíróság részére biztosított vizsgálódási jogkör a felek rendelkezési jogával van összhangban, melyet a felek a fellebbezés Pp. 371. § szerinti tartalmi elemeinek meghatározása által gyakorolhatnak. A Pp. 370. § (1) bekezdésének második mondata egyértelművé teszi, hogy valójában nemcsak az képez korlátot, hogy a fél az ítélet mely rendelkezését, mely részét támadja, milyen tartalmú határozat meghozatalát kéri, hanem a fellebbezés indokolása is, azaz, hogy a fellebbező mire hivatkozik, mivel indokolja fellebbezését. A fellebbezés indokolásában kötelezően feltüntetendő minden részelem korlátot képez tehát.

[54] A Pp. 371. § (1) bekezdésének d) pontja kimondja, hogy a fellebbezésben fel kell tüntetni azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. Ez a rendelkezés követeli meg azt, hogy a fellebbezőnek kell az elvi maximumon belül meghatároznia a felülbírálati jogkör adott esetben irányadó gyakorlati korlátait. Ennek megfelelően a fellebbezés nem irányulhat általánosságban az elsőfokú ítélet totális felülbírálatára, arra, hogy a másodfokú bíróság mintegy újra döntse el az ügyet.

[55] Így a felülbírálati jogkör megjelölése körében a fellebbező félnek pontosan meg kell határoznia, hogy az elsőfokú ítéletet vagy eljárást milyen szempontból tartja sérelmesnek, melyek azok a kérdések, amelyekben a másodfokú bíróságtól jogvédelmet kér; mindezekhez kapcsolódóan pedig részletes indokolást is elő kell terjesztenie. Ebben egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan meg kell jelölnie, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írnia, az arra vonatkozó jogi álláspontját ki kell fejtenie, és a jogszabálysértésre hivatkozása indokait is ismertetnie kell.

[56] A fentebb kifejtettekből következően az alperesnek az a fellebbezésben tett előadása, miszerint fenntartja az elsőfokú eljárási nyilatkozatait, nem pótolta annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapította.

[57] Mindezek miatt nem volt jogszabályi lehetőség arra, hogy az ítéltábla a másodfokú eljárás során vizsgálja az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy a felek szerződésének részévé váltak a felperes által alkalmazott általános szerződési feltételek, mint ahogy a felperesi követelés összecszerúségét sem.

[58] Az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, az ítéltábla érdemi döntésével is egyetértett, a fellebbezésben írtak kapcsán a következőket emeli ki.

[59] Az alperes a fellebbezésében arra helyesen hivatkozott, hogy a felek jogviszonyára elsődlegesen a CMR Egyezmény rendelkezéseit kellett volna alkalmazni.

[60] A CMR Egyezmény 1. cikk 1. pontja értelmében az Egyezmény minden olyan szerződésre érvényes, amely áruknak közúton járművel díj ellenében végzett szállításáról szól, ha az áru átvételének helye és a kiszolgáltatásra kijelölt hely, – amint ezeket a fuvarozási szerződésben megjelölték, – két különböző állam területén van, amelyek közül legalább az

egyik szerződő állam. Ez a rendelkezés a felek székhelyére és állampolgárságára tekintet nélkül érvényes.

[61] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes írásbeli megrendelésének alperes általi elfogadásával a felek között a Ptk. 6:257. §-ában szabályozott nemzetközi fuvarszerződés jött létre.

[62] A jelen ügyben nem alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.), melynek 506. § (1) bekezdése szerint „ha a küldeményt országhatáron túl kell továbbítani e fejezet rendelkezéseit csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben nemzetközi szerződés vagy egyezmény, illetőleg szabály másképpen nem rendelkezik”.

[63] A Ptk. már nem tartalmazza a fenti szabályt, ugyanakkor a CMR Egyezmény 41. cikke kimondja a CMR Egyezménnyel ellentétes kikötések semmisségét. Ebből fakadóan alkalmazandó a nemzetközi közúti árufuvarozásra a CMR Egyezmény, másrészt a felek által kötött fuvarozási szerződések mögöttes jogaként a CMR Egyezmény a szerződések e tárgyú rendelkezése folytán is mindig ott van. A CMR Egyezmény szabályai mellett, azzal együtt kell alkalmazni a magyar polgári jogi szabályok rendelkezéseit, így a Ptk. azon kötelmi jogi általános előírásait is, amelyekre az elsőfokú bíróság is alapította az ítéletét.

[64] A CMR Egyezmény – amely tehát az 1. cikk 1. pontja szerint a perbeli fuvarozási jogviszonyra alkalmazandó – egyértelműen, eltérést nem engedő módon határozza meg a fuvarjogviszonyban a felek jogait és kötelezettségeit, és ehhez kapcsolódnak logikailag zárt egységet alkotva a felelősségi szabályok, azok alanya, tárgya, terjedelme, továbbá a felelősség alóli kimentésre vonatkozó rendelkezések.

[65] A perben nem volt vitás, hogy a cég3 feladótól elszállított áru elveszett, mert a Cég1 Kft. címzetthez nem érkezett meg.

[66] A CMR Egyezmény 3. cikke kimondja, hogy a fuvarozó ennek az Egyezménynek az alkalmazása esetén alkalmazottai és minden más olyan személy cselekményéért, valamint mulasztásáért, akinek szolgálatát a fuvarozás teljesítése céljából igénybe veszi, úgy felel, mintha a saját cselekménye vagy mulasztása lett volna, feltéve, hogy ezek az alkalmazottak vagy egyéb személyek feladatkörükön belül jártak el.

[67] A CMR Egyezmény IV. fejezet 17. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó felelős az áru teljes vagy részleges elveszéséért vagy megsérüléséért, ha az elveszés vagy megsérülés az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be; míg a 17. cikk 2. pont értelmében a fuvarozó mentesül a felelősség alól, ha az elveszést, a megsérülést a rendelkezésre jogosult vétkessége, a rendelkezésre jogosultnak a fuvarozó vétkességére vissza nem vezethető utasítása, az áru sajátos hibája, vagy olyan körülmény okozta, amelyet a fuvarozó nem kerülhetett el és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani.

[68] Az ugyancsak a IV. fejezetben található 19. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó nem hivatkozhat e fejezetnek azokra a rendelkezéseire, amelyek felelősségét kizárják vagy korlátozzák, illetve, amelyek a bizonyítási terhet elhárítják, ha a kárt az ő szándékossága vagy

őt terhelő olyan súlyos gondatlanság okozta, amely az ügyben eljáró bíróság által alkalmazott jog szerint a szándékossággal egyenértékűnek minősül. A CMR Egyezmény 19. cikk 2. pontja alapján ugyanezeket a rendelkezéseket kell alkalmazni, ha a szándékosságot, vagy súlyos gondatlanságot a fuvarozó alkalmazottja, vagy bármely más olyan személy követte el, akinek szolgáltatását a fuvarozás teljesítése céljából igénybe veszi, ha ezek az alkalmazottak vagy egyéb személyek feladatkörükön belül jártak el. Ebben az esetben azonban ezek az alkalmazottak vagy egyéb személyek sem hivatkozhatnak – személyes felelősségük tekintetében – e fejezetnek az 1. pontban hivatkozott rendelkezéseire.

[69] A CMR Egyezmény 3. cikke, valamint a 29. cikk 2. pontja értelmében az alperes alvállalkozójának mulasztása az alperes, az alperes mulasztása pedig a felperes magatartásának, illetve mulasztásának minősül.

[70] A perben nem volt vitás, hogy a felperes a fuvarfeladat teljesítéséhez jogosult volt alvállalkozót (alfuvarozót) igénybe venni, míg a peres felek szerződésévé vált felperesi ÁSZF az alperes számára ugyanezt előzetes engedélyhez kötötte. A perben az alperes maga sem állította, hogy a felperestől engedélyt kért az általa megbízott további alfuvarozó igénybevételéhez.

[71] Az alperes a további alfuvarozó engedély nélküli igénybevételével a felek közötti fuvarszerződést megszegte, majd a szándékossággal egyenértékű súlyos gondatlansággal járt el, amikor elmulasztotta annak ellenőrzését, hogy az internetes fuvarbörzén nála alfuvarozóként bejelentkező, és általa ismertnek vélt ország⁴ cég valóban megegyezik-e azzal, akinek kiadta magát. Az alperesi mulasztás-sorozat következő lépcsője pedig az volt, hogy a bejelentkező cég által megadott megtévesztő, valójában nem ismert azonosságú céghez vezető e-mail címre küldte meg a fuvarfeladat adatait, aminek következtében ismeretlen személyek vették fel az árut a felrakóhelyen és továbbították ismeretlen helyre.

[72] Az alperes ezen szerződésszegő magatartása és az azt követő további, súlyosan gondatlan mulasztásai közvetlen okozati összefüggésben álltak az áru elveszésével, ezért a CMR Egyezmény 29. cikk 1. pontja értelmében a perben nem hivatkozhatott alappal a 17. cikk 2. pontjában írt azon mentesülési okra, hogy a cég³ feladó nem a vele közölt rendszámú járműszerelvénnyre rakta fel az elveszett árut. Ugyanezen okból nem volt jelentősége annak, hogy a felperes a vele szemben indult fizetési meghagyással szemben nem terjesztett elő ellentmondást.

[73] A fellebbezésben írtakkal ellentétben a jelen perben nem a felperes és az ő megrendelője közötti jogviszonyról kellett a bíróságnak állást foglalnia, azon túlmenően, hogy közöttük is nemzetközi közúti árufuvarozási szerződés jött létre, és így feltárható volt a fuvarozási láncolat megléte.

[74] Nem volt vitás, hogy a felperes az áru elveszése miatt a megrendelője részére kártérítést fizetett, az alperes pedig nem vitatta a felperes azon állítását (10. számú jegyzőkönyv 4. oldal), hogy a fizetett kártérítés tőkeösszege nem haladta meg a CMR Egyezmény 23. cikk 3. pontjában meghatározott mértéket.

[75] A felperest a CMR Egyezmény 37. cikk a) pontja alapján az áru elveszését okozó alperessel szemben megillette a visszkereseti jog az általa megfizetett kártérítés, valamint a kamatok és költségek erejéig.

[76] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – az indokolás fenti kiegészítésével – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[77] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes részére az általa felszámított (Pp. 81. §), a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2004. (XII.9.) IM rendelet (Ükr.) 2. § (1) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíjból álló 1.181.100 forint másodfokú perköltséget, továbbá viseli saját költségeit.

Győr, 2026. május 7.

Dr.Szabó Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr.Kovács Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr.Konarik Attila s.k.
bíró